

En aquest número parlarem amb un casteller molt popular, l'Oriol Guinart, conegut també com l'Uru.

És estiu, un dijous de mercat, i la calor és insuportable. Ens trobem a l'Europa (lloc de reunió ja habitual d'aquesta secció).

En aquesta foto es veu un tres de set fet el 1993, quan encara no estaves a la colla; què feies aquell dia a la plaça?

"Com es pot veure, m'estava fent l'entès; sabia que era un tres de set i para de contar ja que era un dels primers castells que veia. No va ser per l'atzar que sigués a la Porxada sinó que vaig anar-hi perquè em cridava l'atenció aquest rotllo dels castells. A partir d'aquell moment vaig començar a freqüentar l'assaig.

Jo coneixia gent de dins la colla –en Cèsar i en Culli-, però qui literalment em va 'estirar' cap a dins l'assaig va ser en Xavi Fernández -desaparegut del mapa-, és a dir, que em va arrossegar a fer pinya des de fora l'assaig. Aquell fabulós moment esdevingué el meu primer harmoniós contacte amb la pinya, la meva primera experiència castellera... Per cert, en Bernat Coromines, que també surt a la foto, va entrar amb mi. La primera persona que vaig conèixer de la colla va ser en Bach, que em va fer fer un

Pilar de dos net al collet de Sant Martí, Montseny. Quins temps aquells!

pilarico; de noia, no ho recordo, no se m'ha quedat marcat; deuria ser l'Àlicia o vés a saber...

Recordo que sempre estàvem saltant per les parets de la Sala de Cultura enganxats com unes aranyes, suposo que la gent ens mirava estranyats.

Ara, sense ser de la tècnica estic molt bé; tot i així, encara tinc contactes amb l'equip de pinyes -quadrar-, el "bon rotllo" mai es perd; però el "gusanillo" de tant en tant pica i les ganes de tornar no estan exhaurides. Ser tècnic m'agradava perquè tenies més poder de decisió i t'assabentaves del per què de moltes coses que ara se m'escapen. Tot i que ja no sóc a la tècnica, ara tinc més pressió de crítiques que abans, per això de les mides de quadrar i tota la pesca.»

I aquesta foto, què...?!

"Ostres, que en fa de temps...! Aquesta foto... mmm... és al Montseny. Erem castellers de feia poc i, com ja se sap, al principi t'enfiles per tot arreu. En Bernat, que sabia pujar relativament (un o dos assajos) va decidir fer un assaig extra amb mi, jo de burro de càrrega. De fet, aquell dia quasi fem una actuació castellera: una columna de tres recolzats en un pi (tronc: jo, Marc Nogueras i Bernat Coromines), al costat d'un poema d'en Cinto Verdager, i una torre de cinc (segons i terços); tot molt bucòlic.»

I... alguna anècdota interessant al llarg de la teva vida com a casteller? També ens podries explicar a què és deguda l'etiqueta que portes de "la veu del poble".

"Anècdotes... ah, sí! Quan feia poc que era agulla i encara no havia assimilat això del mundillo baix-crossa, un dia a l'assaig de cop sento que el meu baix li diu a la crossa: «Xàta, que això que agafes no és la faixa...» Podeu comptar com vaig riure...!

Una altra de divertida: doncs resulta que un dia, fent d'agulla, en Cèsar li diu al baix: «Collons, puja l'esquerra que m'enfonso!!!»,

Portada d'El Pati núm.3. Fixeu-vos qui hi ha a sota la Porxada contemplant aquest tres de set.

i en Marc Barjuan que em diu: «Jo, d'aquí no em moc». I jo, per ser diplomàtic li dic al Cèsar: «Què, com estem ara? Bé?» i va i em diu: «De puta mare!». I això és una bona mostra perquè veieu que molt sovint el factor psicològic preval per sobre de tot."

I això de la veu del poble és una etiqueta inherent a la meva persona. Realment escolto la veu del poble. Però ara el poble no parla gaire –poster és pel fet que ja no estic a la tècnica i ja no m'assabento tant del que diu; tot i que sé que el poble diu que el tres de vuit ja i el pilar de sis a final de temporada (osease que la tècnica ja pot estar posant el motor en funcionament). Ara per ara, no crec que a la colla hi hagi gaires merders ni que hi hagi suc per treure'n; la colla està apagada en temes de xafarderies –o sóc jo que estic a la parra-; a veure si els nens que pugen (Salas i companyia) ens alegren els assajos."

Nota: Si heu fet castells en llocs insòlits o teniu alguna foto divertida d'algun casteller de la colla, us agrairiem que ens ho féssiu saber (a la redacció d'"El Pati"). Així podrem riure tots plegats.

